

Александар Радовић

Ив Боне

Бела кула

За Ј. Р.

Уредник
Зоран Колунџија

© ИК Прометеј, Нови Сад, 2011.

Александар Радовић
Ив Боне

Бела кула

Друга књига из циклуса о Фон Адлеру

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Berchesgaden

Адолф Хитлер не престаје да бесни. Извукао се из своје кожне фотеље и корача горе-доле по канцеларији, а Мартин Борман га посматра. На средини просторије застаје и песницом десне руке удара по отвореном длану леве руке, а затим наставља да корача, понављајући исте реченице, наводећи иста имена, не тражећи притом ни најмањи наговештај одобравања од свог секретара. Ипак, Хитлер не виче, напротив; у муклом гласу још више долази до изражаја храпави нагласак овог провинцијалца изгнаног у Берлин, град који не воли, а од којег мора да начини своју престоницу док чека да Германија угледа светлост дана.

„Све су то неспособњаковићи. Неспособни да схвате, да изврше наређења. Да ли су заиста неспособни?

Неки свакако јесу, на пример они који не постављају питања. Али то не важи за оне који знају или који мисле да знају.

Ето, на пример, Бломберг не спада у глупе. Међутим, он исувише размишља. Верује да је изнад мене због тога што од детињства носи ширите. Али, он не познаје рат. Није био у рововима, и није био изложен отровним гасовима које су француски ниткови бацали на нас. Нисам сигуран да ли је икада чуо фијук метка, осим на стрелишту.

Дакле, Бломберг и Кајтел верују да све знају, али они тек треба да добију рат. Себе сматрају стратезима, а мени су по-

ребни верни пси који трагају и који проналазе. Показаћу им ја шта значи водити рат. Срећом ја сам кроз један рат прошао. Шта мислиш о Герингу, Мартине?”

Секретар се усправио на својој столици, али није одговорио. Зна да Хитлера уопште не занима шта би он могао да одговори. Монолог се наставља.

„Тај Херман није лош. Оставља добар утисак. Само не би смео превише да се опусти, његова склоност ка луксузу и женама може да нам нашкоди на дужи рок... Ипак! Геринг још увек уме да буде популаран. А Хес, да ли ти се он свиђа?”

Мартину Борману се Хес сигурно не свиђа. Исто онолико колико доброћудна фаца фиреровог секретара делује умирујуће на оне који дрхтећи долазе да нешто измоле или да одговарају канцелару Трећег рајха, толико глава Рудолфа Хеса делује узнемирујуће и онеспокојавајуће. Како је уопште тај ексцентрик озареног погледа успео да постане Хитлерова десна рука? Борман је инстинктивно неповерљив према овом поклоннику окултних вештина који је Хонорија спасао од Химлера и извукао из канџи Гестапоа. Сам Бог зна због чега... Хитлер поново почиње да прича о свом верном Рудолфу.

„Каква преданост и, уз све то, каква делотворност! Тај ме бар никада неће издати, погинуо би за мене, а када би требало извршити самоубиство за нашу ствар – он би се свакако убио. Помоћи ће ми да изравнам рачуне са непријатељима Рајха.”

Непријатеља Рајха има више него довољно – пре свега Јевреја. Каква је то само багра, ти поддаци који користе беду немачког народа не би ли сами просперирали.

Додуше, био је тај Јеврејин лекар који му је у младости спасао живот. А онда, био је ту и онај други, у рововима, који га је потпуно сам извукао из бодљикаве жице у коју се био запетљао док су митраџези ригали смрт са француских положаја. Ту је и остао, јадник, добио је метак у слепоочницу, тик испод шлема, управо у тренутку када је тело свог каплара успео да склони и

убаци у кратер који је направила граната. Сећа се чак и његовог имена – Исак – заиста честит човек – часовничар.

Али, на ту неколицину добрих, колико је само зеленаша, израбљивача, паразита? Тиме треба да се позабави Химлер, он мора да реши тај проблем.

Борман се Химлера прибојава више него Хеса. Јер, он је нормалан, интелигентан и кукавица. Увек се треба прибојавати кукавица. Они су спремни на све, баш зато што се боје. Да би спаси сопствену кожу убили би и оца и мајку, а како су Химлерови родитељи мртви, могао би лако да се окрене другима. Међутим, тај неугодни човек је временом успео да се постави као неко без кога се не може, пре свега захваљујући СС-у, а затим и Гестапоу. Добро организована, добро обучена страшна тајна полиција, којом управља Хајдрих, слепо је одана својим господарима. Они су више од верних паса, они су одани вукови.

Као да је постала свесна да се мисли на њу, Блонди, која је лежала иза писаћег стола, протегла се и једва чујно зарежала. Хитлер ју је чуо. Зауставио се, насмешио и позвао је:

„Блонди, дођи... дођи, мила моја.”

Животиња је устала и почела да се приближава ситним ко-
рацима, спуштене главе у знак покорности или потпуне оданости, Борман не зна баш сасвим. Фирер зна. Он се нагиње, милује издужену њушку вучјака чије се уши повијају уназад како би што потпуније уживала у господаревом миловању.

Све ми се чини да је Адолф Хитлер заборавио на моје присуство. Тачно је да је фотеља, коју ми је малопре љубазно понудио седајући, притом, наспрам мене на канабе, одвојена од остатка простране просторије неком врстом паравана од изрезбареног дрвета. То је дело једног удружења дрводеља који су на тај начин желели да изразе оданост новом господару Немачке. Хитлер воли такве дарове, поклоне тих скромних обичних људи, радника честитих душа и једноставних идеја који су његова најбоља и најсигурнија подршка.

Колико ли их је само ишчупао, тих јадних очајника, из канџи црвених? Себи је ставио у задатак да сав тај преварени народ врати истинским немачким вредностима. У томе се састоји његова света мисија. Социјализам, наравно, али не било који! Свакако не онај бољшевички који одбацује вредности историјских тековина и расе. Он се не залаже за неку мутну интернационалистичку теорију, он је за национални социјализам дубоко уврежен у немачкој традицији.

Национална припадност је света и, уколико жели да усрећи све Немце, потребна му је праведна, дакле социјална држава. Он не одбацује социјализам, али мрзи ту московску канцерову израслину и гнуша је се. Због чега би социјализам био подвргнут указима из Москве и зашто би служио совјетским интересима? Хитлер није глуп: комунизам веома добро служи Русији, национал-социјализам ће послужити Немачкој. Стаљин вара свој свет: црвени немају монопол над социјализмом.

Он јасно и гласно захтева социјализам зато што он представља неку врсту идеала и пружа снажну политичку мотивацију. Али, он жели да тај социјализам буде немачки и национални, усађен у земљу те џиновске целине која се протеже од Висле и средњовековних војних крајина тевтонских витезова све до обала Рајне.

Да је којим случајем Рус, био би са црвенима, за Стаљина, јер како бити Рус а не бити стаљиниста? Уосталом, како бити Немац, а не бити хитлеровац? Заједничка шанса за два највећа народа у континенталној Европи, за Немачку и Русију, састоји се у томе да њима управљају велики људи.

Народни и популистички трибун Адолф Хитлер осећа извесну блискост са комунистичким вођом Јосифом Висарионовичем Стаљином. Он зна да то није могуће, али волео би да се сретне са тим човеком продорног погледа, чистачем ровова револуције, пурификатором Свете Русије, са тим стручњаком за московску дејудеизацију. Диви се како је овај несвршени бого-

слов успео да се отараси Троцког, Камењева, Зиновјева... Русија без Јевреја већ постаје приступачнија за сарадњу.

Међутим, Стаљин се вара уколико мисли да је све решио тиме што је направио ред у Централном комитету и високим сферама државе... јеврејско зло је пустило корене у свим сферама совјетског друштва и подмуклом, опаком идеологијом коју пропагира подрива напоре генералног секретара који настоји да обнови моћ државе.

Његов монолог се наставља причом о томе колико Стаљин греша када пропагира класну борбу, кад је она, сасвим другог разреда у односу на борбу између раса.

Од пре четири године, када сам почео повремено да посећујем канцелара, научио сам да му читам мисли и та ствар сама по себи није посебно тешка. Човек који наставља да корача по свом пространом кабинету, желећи да избаци вишак енергије коју канцеларијски људи не успевају да потроше, тај човек једноставног говора, ограниченог на неколико стотина речи, са елементарним резонавањем, импресионира ме само онда када заодене свој плашт народног трибуна.

Тада доживљава прави преображај, трансформацију која га увећава и узноси, његов говор поприма чаробну мутацију која његовој појави даје електрични набој и сваку реч изговорену његовим храпавим гласом претвара у пројектил који непогрешиво погађа мету. Изговорене речи дају том смешном аустријском акценту снагу бујице, док његов поглед постаје неизмерно продоран. За мене је Хитлер моћан само када је гневан, када га обузме визионарска хистерија, па урлајући изговара пароле понесен говорничким жаром. Читање неког његовог говора, објављеног у *Folkische beobachteru*, исто је тако досадно као и читање неке Вагнерове партитуре из нота; ту нема живота, нема уверљивости, недостаје сама суштина.

Јер, када изађе из тог свог трансa, канцелар поново запада у просечност, понекад чак и у интелектуално медиокритетство. Потребна је сва величина и сјај власти, све поштовање које се

указује владарима да би се он сарадницима, наравно, али и саговорницима, приказао као државни званичник високог ранга – као неко кога слушају и поштују. Он је заиста баштиник тог дугог низа обичних људи, чак и просечних људи, чије речи, од тренутка када они заседну на трон, делују јаче, постају моћније и узвишеније, као да су дијамантима опточене.

Моћ има двоструко дејство: она чини да све чега се дотакне постане свето и да сви који је имају полуде. Када се том постулату дода атрибут апсолутна, који прати тоталитарне режиме, лако се може закључити да апсолутна власт чини светим апсолутно све што дотакне и апсолутно лудима све оне који је поседују. У суштини, ниједан режим не може да измакне том закону, али је демократија ту да ствари учини подношљивијима. Треба прихватити смењивање власти које једино демократски режим омогућава, отварајући сигурносне вентиле у том процесу. То, с времена на време, приморава оне који нама владају да зађу пред своје бираче и да страхују од неизвесности коју носи свако слободно гласање. Другачије речено, демократски режим са својим редовним смењивањем власти, доприноси отрежњењу политичара и чини им изванредну услугу омогућавајући им да сачувају ментално здравље.

Хитлерова егзалтираност је спаснула. Поново му је на уснама онај благи осмех који толико цене његове секретарице. Он их позива у било које доба дана или ноћи, али их често позива и за сто и то са веома истакнутим гостима. Није га брига за протокол и за конвенционалност, довољна му је учтивост. Последњи седа за сто и увек ставља крај себе неку од својих блиских сарадница.

Та срдачност је изузетна и толико утиче на мене да, када одлазим у седиште владе, срца пуног огорчења због неподношљивих сцена насиља којем су изложени противници Рајха, моја нелагодност нестаје већ при првом руковању, првом погледу. Тај човек није ђаво, ставио бих руку у ватру за то, он није вражији дух кога описују Леон Блум или Едуар Даладје – они који су по-

бедили на изборима у Француској и довели Народни фронт на власт. У њему не видим ни Непогрешивог великог човека којег претерано величају Гебелс, Геринг или Хес, нити безначајног демагога, како о њему с ниподаштавањем пише комунистичка штампа. Он је политички препредењак, лукав и одлучан, удара брзо и немилосрдно сваки пут када је то могуће, али уме да се покаже флексибилним и разумним када је одмереност потребна. Посебно му иду на руку време и догађаји – очигледно је да га је срећа добро послужила ... барем до сада.

С друге стране, признајем му као слабост интимне комплексе међу којима, у мојим очима заводника, никако није најмањи његова неспособност успостављања нормалних односа са женама. Каква штета, у суштини, уживати највећу и најочигледнију заводничку моћ – власт – а не служити се њоме ...

Прилази ми заборављајући Бормана и гледа ме право у очи.

„Требало би да се видите са Хајдрихом”, говори ми Хитлер, „испричаће вам неке важне ствари. Желим само да знате да потпуно стојим иза онога што ће вам рећи.”

Климам главом у знак сагласности. Он је очигледно задовољан и наставља да говори о ономе што, по мом мишљењу, представља основни разлог моје посете Бергхофу.

„Како ми се чини, наше ствари се добро одвијају. Докле смо стигли?”

Пружам му папир са низом цифара које означавају износ депозита. Хитлер га узима и готово би се могло рећи да га обузима узбуђење. „Али, ово је стварно јако добро. Нисам мислио да смо стигли до тог нивоа!”

„Гарантујем вам то. Али, уколико желите да увећате свој капитал, ништа лакше. Убрзо бисте дошли до износа увећаног за 10 одсто камате. Зар вас то не би занимало?”

Он кратко размишља и каже:

„Мислио сам о томе. Али, ја сам и даље обичан човек који је видео пустош коју су донели шпекулисање и инфлација и због

тога ми није много стало да ставим своје вредности у руке јеврејских финансијера. Ти људи су грабљивице којима никако не треба пружити прилику да покажу своје подле таленте.”

Јевреји. Опсесија Адолфа Хитлера, фикс-идеја која га мучи, нагриза и која ће га без сумње и однети. Канцелар није схватио да је најзначајније својство јеврејског народа његова бесмртност.

И друге заједнице су проживљавале и проживљаваће судбину прогоњених, али од свих тих заједница најжилавији су упрво они најмање бројни и најпрогоњенији: Јевреји и Јермени. Нису ли, угњетавање, принуда, опасност од истребљења у крајњој линији најбољи стимуланси за опстанак тих необичних народа који би се, када би били више толерисани и прихватани, сами од себе утопили у неке веће заједнице?

Да се држимо само Давидове деце, не извлаче ли они, на крају крајева, предности из свих тих бродолома?

Износим ту примедбу свом саговорнику, а он живо реагује.

„То би се заиста могло и помислити у првом тренутку. Али не треба пасти у замку сажаљења. Они су само привидне жртве. Њихова пасивност је само фасада. Напротив, Јевреји су умели да разраде офанзивну стратегију која се временом исплатила: они стављају под контролу читаве земље и нације. Њихова мрачна финансијска моћ трује елите земаља које се из немарности или незнања препуштају свему томе. Због тога Јевреји и њихови штићеници владају привредом, индустријом, универзитетима, чак и уметношћу и културом. Они доминирају, они обликују јавно мњење и придобијају га проглашавајући лажне универзалне вредности у својој борби против правих националних тековина славе и величине.”

„Мени се све то чини веома претераним. Очигледно је да су Јевреји незаобилазни у високим финансијама и трговини, али ипак знам да постоје читави сектори друштва у којима су они веома мало присутни – у војсци, администрацији и политици!“

„Али, то уопште није случај! Узмите само Леона Блума у Француској!”

„Једна ласта не чини пролеће, господине канцелару!”

„Разочаравате ме, драги бароне. Један тако добар познавалац Француске као што сте ви не може да не зна колико има Јевреја у влади и штампи те дефинитивно корумпиране земље.

Осим ако ... Оклева за тренутак.”

„Осим ако?”

„Осим ако ми тамо не заведемо ред, ми и француске патриоте које одбијају ту јудеификацију своје земље.”

Пошто се дискусија већ наставља у усиљеном тону, настојим да до краја останем ђаволов адвокат.

„Али Јевреји тврде да уопште не доминирају Француском или Сједињеним Америчким Државама.”

„Ах, видите – то је доказ да је опасност веома присутна и да се ционистички пројекат лукаво остварује.”

Очигледно је да Хитлер приписује Јеврејима још више макијавелизма и интелигенције него што већ имају – они који заиста тога нимало нису лишени...

„Поштујем Америку и због тога никада према њој нећу испољити никакво непријатељство. Као, уосталом, ни према Енглеској. Али, ипак сам узнемирен због тога што наши немачки Јевреји врше колонизацију Њујорка након што су пуних џепова напустили Немачку, оштетивши притом наше раднике.”

„Ослобађају вас свог присуства.”

„То је тачно и не жалим се због тога. Али, брине ме такво бекство, тај одлив капитала. Недостаје нам сав тај новац, како ме уверава доктор Шахт.”

Трудим се да се не осмехнем при помисли да у својим сефовима држим макар и скромни део тог блага, а поготову због тога што су и средства мог саговорника ту такође пронашла уточиште. Ипак, терен је опасан. Стога одлучујем да се вратим на питање које је изазвало ту бујицу мржње.

„Да оставим, значи, ваш капитал онакав какав је?”

„Кад се све сведе, да. Али, можда ћу променити мишљење у вези с тим. Могло би се догодити да, захваљујући вашим уменим саветима, приступим неким инвестицијама.”

Насмешио сам му се у знак одобравања. „Можете рачунати на мене.”

„Знам...” Насмешио ми се и пружа ми руку што је знак да је састанак завршен. Борман ме прати.

Ласка ми то што сам позван у Бергхоф у који се позивају само великани овог света, али то је ипак чудно... Фирер ме доводи на своје најтајније место да би се на крају упустио у дуг монолог не дајући ми никакво ново упутство у вези са управљањем његовим капиталом. Шта је имао на уму?

И даље сам збуњен и одлучујем да сачекам да ми Рајнхард каже нешто више о томе. По Хитлеровим речима, он има нешто важно да ми каже што значи да ће ускоро ступити у контакт са мном.

Моћна Борманова лимузина враћа ме у Минхен где сам планирао да прославим Божић с неколицином пријатеља из Берна. Искористио сам посету Берхтесгадену да бих провео неколико дана у баварској престоници.

Божић се приближава. Као и обично, Немачка се претвара у јелову шуму пуну боја, прекривену снегом и испуњену весељем. На улицама се групе људи окупљају испред излога, онда се разлажу и поново састављају, људи се мимоилазе, неки корачају ужурбаним ситним корацима, док се други крећу дугим и спорим ходом. Свуда влада слављеничка атмосфера.

Пуштам да ме понесе свечарско расположење, расположење народа и једног света који можда окреће главу од сукоба који као отровни мехури избијају на површини баре, претварајући се у разједајуће чиреве.

Шпанија је у пламену, Кину су освојиле јапанске трупе, чак и уштогљену Енглеску потреса династичка криза. Ипак, оно што највише узнемирава налази се на неком другом месту. У трку у наоружавању, коју је започела Немачка, постепено су се

укључиле Сједињене Америчке Државе и Француска, коју министар војни Едуар Даладје жели да опреми снажним механизованим ваздушним и копненим снагама. Ускоро ће њиховим стопама кренути и Велика Британија...

Није у историји човечанства забележено да је неки арсенал остао неупотребљен, поготову у случају када су потенцијалне зарађене стране тек пре петнаестак година одложиле оружје, а снажна мржња их још увек нагриза.

Одједном се укључује јавна расвета и разбија ова моја суморна размишљања. Ноћ полако осваја велики град. Више се не разазнају добро детаљи, али фантазмагорична слика целине делује чаробно. Чини се као да хладноћа више не продире кроз кабанице, а врата пивница испуштају свој зимски дах у облику топлих и љутих испарења. Враћам се у свој хотел. Тек што сам ушао у собу, звони ми телефон, то је Рајнхардов секретар Гинтер који ми заказује састанак за сутра ујутру. Заједно ћу доручковати са својим пријатељем у његовој канцеларији.

Очигледно је да СД не губи време. Шта има тако значајно да ми каже?

После дана испуњеног узбуђењима, брзо сам заспао и не размишљајући много о ономе што предстоји.

Када сам се пробудио, схватио сам да је тренутак мог састанка веома близу и да морам да кренем. Утолико пре што човек који ме очекује не спада у стрпљиве.

Пуна три месеца га нисам видео. Боље речено, тада сам га последњи пут срео. Било је то приликом затварања олимпијских игара у Берлину, на пријему на који је Гебелс позвао своје пријатеље и своје дужнике како би им изразио задовољство и самог себе похвалио због успеха у организовању игара. И сам Хитлер га је удостојио присуством, у пратњи Химлера и Рајнхарда, изражавајући на тај начин поштовање добром доктору.

Нисам имао никаквог разлога да се нађем на листи званица, али је Лени инсистирала да дођем. На крају вечери, док је док-

тор Гебелс нестајао у ноћи са једном младом бринетом, угледао сам Магду како дискретно одлази у пратњи Рајнхарда.

Када сам стигао у седиште СД у Минхену, где су ме очигледно очекивали, један посиљни ме је брзо одвео до Хајдрихове канцеларије. „Ах, Готфриде! Како се радујем што те видим. Нисмо баш имали много прилике за разговор приликом последњих сусрета.” Каже ми то крајње мирно осмехујући се углом усана.

У таквим околностима, ћутање је најопрезнији одговор. То ме уопште не спречава да схватим да је Рајнхард очигледно Магдин љубавник. Он ту тајну дели са мном, можда у томе чак налази неке предности. На пример, да убеди своју супругу да сам ја изабраник супруге министра пропаганде, што није потпуно нетачно...

Рајнхард је човек од укуса и не показује непристојан тријумф. Тако је наше ћаскање у шаливом тону потрајало неко време. Када смо завршили доручак мој пријатељ је почео да говори озбиљнијим гласом. Убрзо сам схватио због чега. Мора да ми прича о ствари коју је поменуо Хитлер.

И тако мој пријатељ опширно излаже невероватни план у коме би требало да учествујем.

Прецизно бирајући речи, што указује на то да је био морнарички официр, Рајнхард се враћа на прошли рат. На рат који је прво био светски, а затим постао и грађански у непрегледним руским степима. На крваве сукобе између војника који су се побунили против царског поретка, организованих у совјете, и трупа које су остале лојалне династији Романов.

Рајнхард не бежи ни од визије ужаса тих братоубилачких борби у којима се читаве породице цепају и истребљују међу собом. Као неки главнокомандујући који доноси одлуке у свом штабу, он ме подсећа на основне црте сукоба који је додао још четири милиона погинулих на три и по милиона цивилних и војних жртава из периода од 1914. до 1917. године.

Рајнхард ми зналачки описује то доба – прекретницу у којем се читав један свет урушио. Русију раздиру грчеви једне револуције којом управља бољшевичка партија и једне контрареволуције коју подржава иностранство. Револуционарна армија је угрожена на свим фронтовима. Немци јој пресецају пут ка Украјини, Енглези и Французи се стављају на страну белогардејских генерала Деникина, Јуденича и Колчака. Они упућују добро обучене и снажно наоружане трупе у борбу против комуниста.

Била је потребна сва идеолошка снага једног Лењина, гвоздена песница Троцког и окупљање официра идеалиста како би сасвим млада Црвена армија издржала олују а затим и сама, осињена, прегазила реакцију.

У тој бури која је имала небројене последице помаља се једна личност – Михаил Тухачевски, млади професионални војник који је у велики рат ступио у чину царског потпоручника. Он пада у немачко заробљеништво, што ће доцније представљати његову једину слабу тачку, али успева да побегне на време како би се придружио револуционарима. Захваљујући томе што бољшевицима недостају официри, Троцки му 1920. године поверава командовање Првом армијом.

Овај нови Бонапарта ће са 25 година упознати снажне радости битке, јуришајући на челу својих војника, и тако, окупљајући своје, сасецајући непријатеље, он израста у правог хероја. Постаје икона совјетске Русије, по угледу на оне славне генерале из године Друге Француске Републике на чији су помен дрхтале све европске монархије, иако су били једва нешто старији од двадесетак година.

Током четири године, он представља оличење славе Црвене армије и, готово са жаљењем, са непуних тридесет година – када поручници обично постају капетани – бива устоличен у команданта Војне академије СССР, начелника генералштаба Црвене армије и заменика министра одбране. Овај неустрашиви генерал и изузетни стратег добиће чак и маршалску палицу.

Међутим, он се не ограничава само на то да организује копнену војску, већ као пасионирани стратег развија авијацију и оклопне снаге. Препун је идеја и предлога и, када не успева да за њих придобије Стаљина, почиње на своју руку да их спроводи у дело. Кренуо је тако што се усудио да учини нешто немислииво: приближио се највишим официрима Рајха Фон Зекту и Фон Манштајну. За стотине њихових официра, који ће представљати кадрове будућег Вермахта, он нуди простор, индустријски потенцијал и дискрецију совјетске Русије.

Немачке оклопне јединице и авијација развијају се некажњено иако тиме крше одредбе Версајског уговора. Т. задовољно трља руке због тога, срећан што започиње сарадњу која ће, кад наступи одговарајући тренутак, уништити нацисте у Немачкој и комунисте у Русији.

Јер, тај интелигентни, великодушни човек, одани пријатељ и истински патриота, како га представља сам Рајнхард, у политици се показао несхватљиво наивним. Да би ме убедио у то, мој пријатељ приближава своју столицу, и снижава глас.

„Пре две недеље посетила ме је једна изузетна личност: генерал Скоблин.”

„Не знам ко је то.”

„Не знаш њега, али си сигурно чуо за његовог шефа, генерала Милера?”

Сада би већ требало реаговати. Роже Масон ми је причао о том бодром седамдесетогодишњаку који живи у Паризу, може се срести на стазама Булоњске шуме у друштву мале чете телохранитеља, 12 припадника Руског свевојничког савеза који може да претендује само на статус друштва ратних ветерана. Евгениј Милер опасан је само у очима Николаја Јежова, шефа НКВД-а који, како би се додворио свом господару Стаљину, стално измишља завере и нове издаје.

Како одговорити Рајнхарду... Изабрао сам лакши пут, то јест, искреност.

„Да, чуо сам за тог генерала Милера.”

„Није важно”, узвраћа ми готово љубазно сеф СД-а. „Онај који нас интересује је Скоблин.”

Генерал Скоблин, такође некадашњи припадник белогардејаца, није успео да избегне пажњу француских обавештајних служби које су се о тој контроверзној личности распитивали код својих швајцарских колега. Лагао сам када сам се претварао да не знам за њега, тачније, упола сам лагао јер сам одиста био заборавио на њега. Под утицајем приче коју ми прича Рајнхард, у сећање ми навиру делови казивања о том царском официру.

Масон је страствено заинтересован за све што се тиче руских тајних служби. Он их се, наравно, прибојава, али, као прави зналац, он им се истовремено и диви. По њему, оне су апсолутни господари тог великог позоришта сенки где се нераскидиво преплићу манипулација и дезинформације. Стога се труди да ме што је могуће боље научи њиховим методама инфилтрирања и пракси дезинформисања.

Генерал Скоблин, који је стигао у Француску преко Крима и Турске, за разлику од својих бројних сународника, не мора да ради да би зарађивао за живот. Његови чудесно очувани приходи омогућавају му да одседне у хотелу „Александар”, у Авенији Виктор Иго. Његова жена певачица Надежда Плевицка наставља своја путовања и турнеје по Француској, Енглеској, чак и Сједињеним Америчким Државама.

Француске службе се показују на висини задатка. Официри из безбедности прате доласке и одласке заводљиве певачице. Њихове заслуге су ипак половичне: не само да је њихов плен лако уочљив, већ се у њеном окружењу налазе тако бројни обожаваоци да је права дечја игра заузети место међу њима. Због тога, када Скоблин стиже у хол хотела „Александар”, његову супругу и њега дочекују као значајне госте у Совјетском Савезу. Служба безбедности је поставила људе и опрему који ће јој омогућити да зна када и са ким ће лепотица делити своје чари.